

Sygn. akt VI U 89/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca:	sędzia Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Iwona Wołyniec

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek odwołania J. D. od decyzji z dnia 11 stycznia 2019 znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu się J. D. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 4 listopada 2018 roku do 16 stycznia 2019 roku
w wysokości 100% podstawy wymiaru;
- zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału
w W. na rzecz J. D. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygnatura akt: VI U 89/19

UZASADNIENIE

W dniu 19 lutego 2019 r. J. D. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 11 stycznia 2019 r. znak (...)- (...) - (...) wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że odwołującemu przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru na okres od 4 listopada 2018 r. do 18 stycznia 2019 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że decyzja jest zasadna i wydana została w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, która stwierdziła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy oraz że brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (odpowiedź na odwołanie k. 23).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się skończył 64 lata. Z zawodu jest technikiem mechanikiem. Pracował jako kierowca w firmie (...) z.o.o. z siedzibą w W.. Praca odwołującego się na stanowisku kierowcy obejmowała wykonywanie kursów przekazu towarów, przeglądów samochodu i przygotowanie go do drogi oraz branie udziału w załadunku i rozładunku samochodu ręcznie i siłą mięśni, a także przy pomocy ruchomych wózków samojezdnych.

W dniu 7 września 2017 r. odwołujący się uległ wypadkowi przy pracy. W wyniku tego wypadku doszło do uszkodzenia stożka rotatorów barku lewego, ścięgna m. podłopatkowego oraz m. nadgrzebieniowego. Na skutek wypadku przy pracy odwołujący się przeszedł w dniu 5 lutego 2018 r. operację - zabieg artroskopii barku lewego, naprawy ścięgna m. podłopatkowego, częściowej naprawy ścięgna m. nadgrzebieniowego, tenotomii (...), wycięcia AC. W karcie informacyjnej leczenia szpitalnego wskazano okres czasowej niezdolności do pracy od 4 lutego 2018 r. do 10 maja 2018 r. oraz konieczność rozpoczęcia rehabilitacji po 4 - 6 tygodniach od operacji (karta informacyjna leczenia szpitalnego k.15; protokół powypadkowy (...) k.9).

Na skutek wypadku odwołujący się przebywał na zasiłku chorobowym przez 182 dni do dnia 8 marca 2018 r. Podczas wizyty w (...) w dniu 12 grudnia 2018 r. odnotowano, że utrzymują się bóle lewego stawu barkowego przy ruchach oporowych, bóle nocne. Napisano, że pacjent wymaga dalszej rehabilitacji, brak możliwości wykonywania pracy fizycznej (dokumentacja medyczna). W dniu 17 stycznia 2019 r. otrzymał zaświadczenie z (...), że nadal utrzymują się dolegliwości bólowe i osłabienie siły lewej kończyny dolnej. Pacjent nie wydaje się być zdolny do dźwigania lewą kończyną górną znacznych ciężarów. W dniu 16 stycznia 2019 r. otrzymał zaświadczenie od lekarza medycyny pracy, że konieczne jest przeniesienie do pracy na innym stanowisku, że nie może dźwigać ciężarów powyżej 5 kg przez kolejne 6 miesięcy. Został dopuszczony do pracy przez lekarza medycyny pracy od stycznia 2019 pod warunkiem ograniczenia podnoszenia ciężarów.

W dniu 12 stycznia 2018 r. odwołujący się złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 28 lutego 2018 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał odwołującemu się prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 9 marca 2018 r. do 6 czerwca 2018 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru, od 7 czerwca 2018 r. do 6 lipca 2018 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru. Następnie decyzją zmieniającą z dnia 23 marca 2018 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyznał mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 9 marca 2018 r. do 6 lipca 2018 r. w wysokości 100 % wymiaru podstawy (decyzja k. 11), decyzją z dnia 6 sierpnia 2018 r. znak (...) - (...) - (...) na okres od 7 lipca 2018 r. do 3 listopada 2018 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru (decyzja k. 13).

W dniu 18 października 2019 r. odwołujący się złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego za kolejny okres czasu, począwszy od 4 listopada 2019 r. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 grudnia 2018 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, co wskazuje na brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Stwierdziła, że aktualny stopień upośledzenia funkcji organizmu nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy wg posiadanych kwalifikacji. Ubezpieczony nie spełnia kryteriów ustalenia uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego (orzeczenie k.5).

Decyzją z dnia 11 stycznia 2019 r. znak (...) - (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił odwołującemu się prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 4 listopada 2018 r. (decyzja k.4).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w aktach rentowych. Autentyczności i treści dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała toteż sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 18 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2020 r. poz. 870 j.t.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Wobec faktu, że rozstrzygnięcie w sprawie wymagało wiadomości specjalistycznych postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2019 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty chirurga ortopedy celem ustalenia czy odwołujący się po dniu 3 listopada 2018r. odzyskał zdolność do pracy czy był nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowałyby odzyskanie zdolności do pracy, a jeżeli tak to po jakim okresie (postanowienie k. 25).

W opinii z dnia 19 sierpnia 2019 r. biegły ortopeda K. K. wskazał, że po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej uznaje, że odwołujący nie kwalifikował się do podjęcia pracy zarobkowej fizycznej od 5 listopada 2018 r. Kwalifikował się do przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego od 6 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019 r. (opinia ortopedy k. 37). Lekarz orzecznik ZUS nie zgodził się ze stwierdzeniem przez biegłego niezdolności do pracy i wskazań do świadczenia rehabilitacyjnego we wskazanym okresie (stanowisko ZUS k.46).

W opinii uzupełniającej biegły ortopeda podniósł, że organ rentowy w zarzutach nie podniósł żadnej argumentacji, do której mógłby się odnieść. Biegły podał, że z dokumentacji medycznej wynika, iż po dniu 5 listopada 2018 r. odwołujący się nie był niezdolny do pracy fizycznej wykonywanej wcześniej i taki stan nadal się utrzymuje. Wykonywanie ciężkiej pracy fizycznej w krótkim czasie po operacji naprawczej lewego stawu barkowego doprowadziłoby do stanu sprzed operacji wykonanej w dniu 5 lutego 2018 r. Warunkiem wykonania operacji było unikanie ciężkiej pracy fizycznej. Dlatego od 17 stycznia 2019 r. zatrudnił się do pracy biurowej. Nie ma zatem podstaw do zmiany opinii z dnia 19 sierpnia 2019 r. (opinia uzupełniająca ortopedy k. 53). Organ rentowy wniósł o powołanie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy (stanowisko ZUS k. 61).

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2020r. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego lekarza specjalisty chirurga ortopedy - z wyłączeniem K. K. celem ustalenia czy odwołujący się po dniu 3 listopada 2018r. był niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 7 września 2017 r. czy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego po dniu 3 listopada 2018 r. byłoby kontynuacją świadczenia wypłacanego z ubezpieczenia wypadkowego (postanowienie k. 67).

W opinii uzupełniającej biegły ortopeda K. K. wskazał, że po dniu 3 listopada 2018 r. Powód był niezdolny do pracy z powodu wypadku z dnia 7 września 2017 r. i zabiegu operacyjnego z dnia 5 lutego 2018 r. (opinia uzupełniająca k. 72). W kolejnej opinii uzupełniającej po raz kolejny podtrzymał swoje stanowisko z opinii głównej (opinia uzupełniająca k. 95). Organ rentowy nie zgodził się z opiniami uzupełniającymi (stanowisko ZUS k. 85, k. 104).

W przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności przedmiotowej opinii. Biegły wydał opinię po przeprowadzeniu badania odwołującego się. Znał przebieg jego leczenia, zapoznał się z dokumentacją medyczną. Opinia główna wraz opiniami uzupełniającymi była logiczna, spójna, nie budziła wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 4 stycznia 2021 r. Sąd oddalił wniosek z opinii innego biegłego z zakresu chirurgii ortopedii oraz wniosku o przesłuchanie świadków i stron (postanowienie k. 110-110v) uznając, że jest to wniosek, który tak naprawdę zmierza do przedłużenia tego postępowania i nie wnosi nic nowego do sprawy poza tym, że ZUS się nie zgadza z opinią biegłego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego, jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SA w Warszawie z 12 lutego 2013 r., I ACa 980/12). Samo niezadowolenie strony z treści opinii nie uzasadnia przeprowadzenia kolejnego takiego dowodu. W niniejszej sprawie są uznal sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, opinia biegłego była wyczerpująca, a łącznie z opiniami uzupełniającymi

nie budziła żadnych zastrzeżeń Sądu. Jednocześnie Sąd przyjmując wnioski biegłego nie widział podstaw do słuchania w sprawie świadków powołanych przez odwołującego się czy stron postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu się prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od 4 listopada 2018 r. do 16 stycznia 2019r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.